

между тефтеритѣ и книгата. Но група не намѣри. Въместо него измъкна изъ подъ хартиитѣ единъ великолѣпенъ револверъ-лефуше.

— Отдѣ е тоя пишовъ? чий е тоя пишовъ? кой бърника въ масата ми? Азъ търся групъ — намирамъ револверъ?

— Че кой тука бърка, освѣнъ тебе и Пенчо? обясни жена му.

— Ахъ тоя магарски синъ! Ахъ тоя вагабоштинъ! Нѣма да стане човѣкъ!... Ето го и той царски противникъ! Ето го бунтовникъ... Не ще дума, той е турилъ малкитѣ сополиковци да дѣжтъ куршуми... Сичкитѣ на работа вече! Сичкитѣ си плетжтъ въжето!... Та какъвъ е тоя маскаралѣкъ, джанямъ! И коткитѣ ми вархиджа ще станжтъ бунтовници, ако тѣй отива... Кириакъ дойде ли?...

— Тука е, връзва денковетѣ...

Юрданъ се запжти тиришката къмъ стаята, дѣто бѣше Стефчовъ.

VI.

ТЪСТЪ И ЗЕТЪ.

Стефчовъ, който бѣше и съдружникъ на дѣда си, връзваше съ помощта на двама работници денкове съ гайтанъ, които щѣхъ да испращатъ за джумайския панаиръ, който бива на връхъ Гергевденъ. Той бѣше хвърлилъ сетрето и феса за да може нѣ-лесно да работи; лицето му, зачървенѣло сега отъ упражнението, запазваше пакъ своето противно изражение на душевна сухота, безцвѣтностъ и коравина.

До прозорецътъ стоеше Далка, жена му, облѣчена скромно въ синкава рокля, и пришиваше платнени марки възъ свързанитѣ вече денкове. Не можеше да заблѣжи човѣкъ по нейното спокойно и бѣло лице, разцвѣтѣло и добило повече женственностъ, че ти е нещастна въ това съпру-